

Săgetătorul

Nr. 960 ■ 29 martie - 4 aprilie 2016 ■ Pagini culturale ale cotidianului „Argeșul”

„Piteștilor le lipsesc de toate...”

Strada Griviței, Biserica Maica Domnului, 1960

Încercările de primenire a orașului Pitești se petrec, în plin secol XIX, în acord cu avântul modernizării tânărului stat român. Stau mărturie pentru aceasta și vizitele unor figuri publice de prim rang ale vremii. Dintre acestea se distinge, imediat după Unirea Principatelor, marele om politic de orientare liberală Mihail Kogălniceanu, avocat, istoric și publicist originar din Moldova, prim-ministru al României în timpul domniei lui Cuza. În această calitate a avut ocazia, în vara anului 1864, să facă o vizită prin urbea Piteștilor. Călătoria sa în Muntenia a fost văzută de unii istorici drept o încercare de a cunoaște starea de spirit a populației de atunci privind reformele înfăptuite de domnitor.

În legătură cu trecerea sa prin orașul de pe malul Argeșului, ca și prin așezări apropiate, precum Câmpulungul sau Râmnicu-Vâlcea, Kogălniceanu și-a notat

impresiile de prim moment în rapoartele trimise în capitală. Notele și concluziile culese de el în această peregrinare prin județele Argeș și Muscel au fost transmise la București grație telegrafului electric, dat în folosință la Pitești de numai câțiva ani. Popasul din urbea noastră l-a făcut pe apropiatul lui Cuza să observe, în informarea sa către domnitor, că „Piteștilor le lipsesc de toate, ca tuturor orașelor din Muntenia. O veche ruină ar putea fi transformată în primărie. Am promis cetățenilor, care țin mult la aceasta, ca să intervin pe lângă Alteța Voastră ca ea să fie dăruită orașului, precum și o veche grădină aparținând unei mănăstiri secularizate din partea locului și care n-ar pierde nimic ca să fie transformată în parc public” (Mihail Kogălniceanu, *Scrisori. Note de călătorie*, Editura pentru literatură, București, 1967, p. 129-130).

Mânăstirea secularizată nu este alta decât fostul Schit Buliga, ridicat pe la 1745 și transformat în acea perioadă în biserică de mir, după aplicarea legii secularizării averilor mânăstirești. Încă din 1857 autoritățile piteștene se aflat în tratative cu Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice privind amenajarea unei grădini publice pe terenul Schitului Buliga. Dar acest plan edilitar va fi gata abia în deceniile următoare. Aflat într-o stare de părsire și de degradare, ansamblul monahal avea să fie dărâmat mult mai târziu, la 1900, lăsând loc figurii impozante a fostului Palat Administrativ, învecinat cu Grădina Publică. Cât despre Primăria orașului, trebuia să mai treacă cel puțin două decenii până când urma să fie inaugurată maiestuoasa clădire, realizată în maniera eclectismului francez de către arhitectul Ion N. Socolescu.

Avem din relatarea acestui corifeu al Unirii o mărturie despre starea înnoitoare în care se pregătea să ajungă așezarea, odată cu prefacerea lumii românești din veacul al XIX-lea. Un fragment din avântul cu care cunoscutul târg se schimba după noi pretenții de urbanizare. Suntem într-un moment în care Piteștii se pregăteau să intre în galeria marilor orașe ale României moderne. Episodul consemnat în vizita prim-ministrului a fost un nou pas din pactul pe care pe care Piteștii l-au făcut cu emanciparea națională de la mijlocul secolului: pe lângă solidarizarea cu acțiunile Revoluției de la 1848, localnicii au avut, în general, o atitudine deschisă față de domnia lui Cuza: după ce domnul a fost primit în vizită cu urale, în iunie 1859, piteștenii și-au manifestat adevărată adieziunea la politica sa și a guvernării Kogălniceanu prin

Noi?

Noi? Clironomi de stirpe basarabă
Împrăștiați în lume de-un duh rău.
Când fiii noștri, astăzi, ne întrebă
Cum am scăpat de n-am pierit în hău

Noi le răspundem: - Am avut o mamă
Ce și-a vădit cu noi mărimumia
Și știți și voi că de demult se cheamă
Așa cum știm cu toții: ROMÂNIA!

Iraclie GUBAVU

(Întrucât duminică, 27 martie, s-au împlinit 98 de ani de la istorica decizie a Sfatului Țării de a se reuni cu Patria Mamă, țin să marchezez evenimentul cu aceste versuri.)

participarea largă la votarea statutului noii Constituții a țării, în cadrul Plebiscitului organizat între 10 și 14 mai 1864.

Entuziasmul și încântarea despre atmosfera găsită aici îl împingeau pe Kogălniceanu să afirme în continuare că „am primit puține plângeri în privința abuzurilor comise de funcționari; știrea ștergerii clăcii s-a răspândit în țară încă de mult. Pe drumul de la Pitești la Câmpulung am găsit populația în sărbătoare, binecuvântând numele Alteței Voastre”. Periplul înaltului demnitar a continuat la Câmpulung, de unde a semnalat starea precară a drumului spre Brașov, precum și urgența renovării Mănăstirii Negru-Vodă cu sprijinul statului.

Florin CHIVOCI

Evocări

Constantin BARASCHI (1902-1966)

operele lăsate posterității. În cartierul Olari din Câmpulung-Muscel se naștea, la 17 noiembrie 1902, în familia „meseriașului” Anton Baraschi și a Zoiei Mușat, viitorul mare sculptor român, care și-a petrecut copilăria în lumina fascinantă a atelierelor ultimilor olari câmpulungeni, încercând el însuși să modeleze lutul, spre deliciul meșterului Copăescu, primul său îndrumător în tainele ceramicii populare. Cursurile primare le-a urmat la Școala generală nr. 1 din Câmpulung, unde a fost coleg de clasă cu ilustrul dramaturg de mai târziu Tudor Mușatescu și cu viitorul erudit bibliograf Dan Simonescu, colaborator la elaborarea unei opere

fundamentale a culturii naționale, „Bibliografia românească veche”. Studiile liceale frecventate la o școală comercială îi facilitează descoperirea pasiunii pentru sculptură, iar cele de specialitate îi orientează, pe căile sinuoase ale artei, talentul său autentic.

Poetul câmpulungean Dimitrie Nanu [1873-1943], informat despre pasiunea nutrită de licean pentru artă, îl înscrie, pe cheltuiala sa, la Școala de arte frumoase din București, aspirantul la perfecționare în domeniul sculpturii reușind primul la rigurosul examen de admitere. În vestita „fabrică bucureșteană de talente” coordonată de pictorul câmpulungean George D. Mirea, își va șlefui diamantul harul său

înnăscut, în perioada anilor 1923-1925, sub îndrumarea exigentă a profesorilor sculptori Frederic Storck și Dimitrie Paciurea - artiști plastici consacrați în domeniu. Constantin Baraschi își definitivează ulterior studiile la Academia liberă de artă plastică din București.

Cochetând, sub cele mai bune auspicii artistice, și cu pictura, Constantin Baraschi se angajează la lucrările de restaurare a picturilor murale din unele biserici câmpulungene.

Surprins de către Tudor Mușatescu într-o asemenea ipostază, pe schelele unei biserici din oraș, prin 1926, pe când, împreună cu Miracovici, retușa pictura exterioară, sculptorul se face că nu aude observația evident sarcastică a celebrului dramaturg, care, urmărindu-i cum lucra de zor, nemulțumit că i-au refuzat dialogul, îi apostrofă interogativ: „- Cum vă plătește, mă?... Cu ziaua sau cu sfântul?!...”.

Evocând prietenia dintre Tudor Mușatescu și Constantin Baraschi, în interviul acordat unui reporter de la „Evenimentul muscelan”, Bogdan Mușatescu, fiul renumitului dramaturg muscelan, afirmă că, în formarea artistică a marelui sculptor, familia Mușatescu a avut o contribuție substanțială, prin facilitarea accesului acestuia la studiile pariziene: „Tata a fost foarte bun prieten cu marele sculptor Constantin Baraschi, un om politic contestat, un tip ciudat, care era băiatul cusătoresei care venea la noi în casă. Tata fusese, cu Titi, coleg de bancă, bunica mea a văzut de Titi, care era ucenic la un ceasornicar. A observat că modela foarte frumos și, atunci, a intervenit și l-a trimis la studii la Paris, iar, de acolo, s-a întors fiind sculptorul Constantin Baraschi”...

Grigore CONSTANTINESCU

Căi decisive spre artă

În istoria artei naționale românești, numele lui Constantin Baraschi s-a dăltuit pentru eternitate, ca un simbol al creativității oamenilor al căror destin s-a logodit cu veșnicia, prin

Teatrul zilelor noastre

Bungrăzescu-n
straie noi...

Se poartă adaptări. Ale unor piese la modă cândva. Un exemplu nou, de la Capitală, e o variantă a uneia d-atunci. „Încurcă-lume” intitulat de-al său autor. În acte, Adolf de Hertz. Care-a rostit scenariu peren dintr-o întâmplare simplă, oarecare. Banală în sine și comună cert atâtor familii nu doar românești. Nițel adulter ce-l duce pe soț la o înscenare dolidora de haz. Motiv ca-n prezent, pe afiș, titlul să fie „Amanta”. Regizoru’, și actor în rol principal, optând pentru el spre a împlini un vis al mătușii Elvira Godeanu. Și să (re)atrage lumea către teatru. Ingrediente de azi nelipsind, evident...

Amanta fără scrupul e Ileana Goia. Emil Strâmbuleanu, avocat matur însă infidel, fiind Armand Calotă (nepotu’ Elvirei). Magda Catone, consoarta-i Didina. Cochetând, la rândul-i, drept nemulțumire, cu Bungrăzescu. Omu’ potrivit din senin ivit. Să dea ajutor în dilema lor. Îl interpretează cu sărg Marius Rizea. Iară Gavril Pătru e frate zurliu cu soata tradusă. Făcând pe detectiv’ neobosit. Una peste alta, treabă de echipă. Experimentată și deplin sudată. Umoru’ stărnind, râsu’ gălgâind. Văzui, ascultai și mă bucurai că eroi de ieri sunt și-n acest an pe scenă aduși. Într-o încercare binevenită de-a înzdrăveni și întineri dramaturgia autohtonă de altădat’. Țel de laudat, mereu de urmat. Și, dacă-i atins, de apreciat. Oare cine-o încerca și „Micul infern”?

Adrian SIMEANU

Primăvara

Îmi aduc aminte cu drag
De zilele de primăvară
În care natura renaște iar
Miros de flori mă-nconjoară.

Învîingând friguroasa iarnă
Soldați bravi, ghoceii
Cântă și joacă-n poiană
Vestind sosirea primăverii.

Un vânt slab, fără folos
Suflă, să strice sărbătoarea
Însă bunul soare e la post
Alungând amenințarea.

Încântători trubaduri ai
naturii
Păsările cântă victorios
Îndemnându-te să te bucuri
De acest spectacol grandios.

Aceleași sentimente-aparte
Mă cuprind și-acuma
Parcă dintr-un basm
desprins
Îmi cuceresc inima.

Primăvara va să vie
Biruitoare precum un leu
Frumoasă ca o femeie
De care voi fi îndrăgostit
mereu.

Sorin RUSU

Viața bate Poezia

Test de prietenie

- Nu m-ai onorat nici anul acesta cu prezența la paranghelia nașterii mele, frate! Am pus-o pe secretară să te sune, că eu n-am timp de căcaturile astea, că mi-l mănâncă pe tot firma, mai ales acu’ când toate sunt cu curu-n sus. Păcat că n-ai venit, că au fost toți grangurii din poliție, din politică și din avocatură, din afaceri, pe care e bine să-i cunoști, că, cine știe... În plus, s-a halit ca la master chef și bairamul s-a stins când s-a crăpat de ziua. Poate că nu ți-a plăcut cum s-au desfășurat ostilitățile acu’ trei ani, când ai fost ultima dată...

Nu i-am dat pe moment niciun răspuns. M-am întristat doar amintindu-mi ziua aceea... Da, avea dreptate, de trei ani nu mai

„fusesem personal”, cum mă muștrase... Sincer, până atunci îi păstrasem o prietenie veche, de coleg de școală primară cu care împărțisem pe hol, în recreații, un corn sau un covrig. De aceea dorisem să-l bucur aducându-i *ca cadou* ceva de suflet. Aveam în bibliotecă, la loc de cinste, ferit de ochii unor amatori de rarități care îmi călcău pragul, pentru că, dacă vreunul mi-o cerea, i-o dăruiam, o carte. Da, o carte, o adevărată comoară, ediție princeps și limitată, cu autograful autorului, atunci și acum unul dintre cei mai mari scriitori români. Mi-am frânt inima și am luat-o din raft, am ambalat-o frumos, cu grijă, și am pus-o-ntr-o pungă pe măsură. Ajuns la vila care

găzduia petrecerea prietenului meu, după urarea de rigoare, i-am dat-o, îmbrățișându-l cu dragoste. Am străfulgerat cu privirea mesele cu cadouri: parfumuri fine, sticle cu băuturi scumpe, cravate de fițe, cămăși de firmă, toate alinate și aranjate frumos, după ce fuseseră despachetate și răsplătite cu aprecieri și mulțumiri adecvate...

- Ia să văd ce mi-a adus poetu’ *ca cadou*, zice, făcându-le cu ochiul, a subînțeles puțin batjocoritor, celorlalți invitați, mai toți din același patronat. A, o carte, adăugă, dezamăgit, după ce rupe pur și simplu hârtia ce-o împacheta. Da, măi frate, cu atâtea afaceri, mai am eu timp de citit? Abia *mai îmi* rămâne ceva pentru o carte, un poker, acolo, la sfârșit de săptămână.

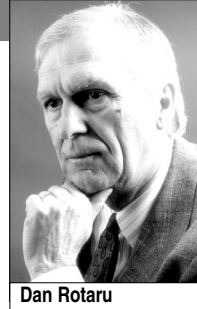
Și o aruncă, într-un gest a lehamite, pe un fotoliu, nu înainte de a se uita pe coperta a patra să vadă cât a costat. Dacă-mi trăgea o palmă, era mai suportabil. Priveam, cu o tristețe lăuntrică, acea carte

pentru care, înainte de 1989, *când se mai și citea în țara asta*, ca s-o procuri, dacă aveai pile la vreo librărie să afli când se scoate la vânzare, stătea la coadă și uneori, dacă aveai ghinion, se epuiza cu două-trei persoane înaintea ta...

Rămăsesem mut, interzis, cum se spune. Simțeam cum „palma” primită de la prietenul meu ne ardea obrazii, nu atât al meu, cât al scriitorului care-mi dăruise cartea și autograful, deși acesta nu mai putea fi de față... Și atunci, brusc, mi-am impus să uit și ziua de naștere, și numărul de telefon ale celui căruia i-o dăruisem și că mi-a fost cândva prieten.

Mai precis, o cunoștință pentru care „să citești o carte echivalează cu o sinucidere...”

Dan ROTARU

Dan Rotaru

Trei zile, trei evenimente
la Centrul Cultural Pitești

● Astăzi, 29 martie, vine poetul Ion Mureșan, prezentat de prozatorul Dumitru Augustin Doman și de Gavril Țărnuț, directorul Editurii Charmides. Cu poetul Ion Mureșan de la Cluj se deschide un nou proiect: *Poeți de azi și pentru totdeauna*. Va fi un adevărat spectacol, cu un dialog cu poetul și recital liric.

● Măine, miercuri, 30 martie, Dumitru Augustin Doman își lansează cea mai recentă carte (o antologie de autor), „Sămbătă, duminică și alte singurătăți”, la care participă și editorul, directorul Editurii Tipo Moldova, Aurel Ștefanachi.

● Joi, 31 martie, au loc Conferințele Municipiului Pitești, invitatul lunii fiind criticul literar și profesorul universitar Vasile Spiridon (va fi prezentat de același neobosit Dumitru Augustin Doman, de această dată în calitate de redactor-șef al revistei „Argeș”). Vasile Spiridon va vorbi despre teribilul „Fenomen Pitești” (reeducarea prin tortură).

J.D.

Filarmonica

Concert cameral

Filarmonica Pitești organizează joi, de la ora 19, la Casa de Cultură a Sindicatelor, un concert cameral susținut de „Duo Cello Jaya”. Ansamblului alcătuit din violonceliștii Ella Bokor și Mircea Marian li se alătură soprana Veronica Anușca și actrița Ioana Flora, care va recita din propriile creații. În program, lucrări semnate de: J. P. Barriere, S. Lee, J. B. Gross, J. Offenbach, C. Saint-Saens, D. Poper și Diana Gheorghiu.

Evenimentul care împletește muzica și poezia are loc în cadrul unui turneu național.

M. NEAGOE

Scriitori, publiciști și folcloriști ai Argeșului

Pro memoria

Constantin TIBRIAN

(n. 27 martie 1950, Buzoești, județul Argeș)

Profesor universitar doctor, Institutul de Învățământ Superior, respectiv Universitatea din Pitești, Facultatea de Științe ale Educației; director, Departamentul „Eudoxiu Hurmuzache” pentru Români de Pretutindeni; director adjunct, secretar științific, Colegiul Universitar de Instituturi; director adjunct, Programul European de Pedagogie în Educația și Formarea Adulților; publicist, lingvist; redactor-șef, Editura Universității din Pitești.

Colaborator, studii și articole: buletinele științifice ale universităților din Galați și Pitești.

Volume reprezentative: „Limba și literatura română pentru studenți străini”, Pitești, 1981, 1982; „Limba română. Sinopsis”, în colaborare, Pitești, 1985; „Pronumele și adjectivele pronominale relative”, Pitești, 1995; „Structura morfologică a verbului în graiurile munteneste și olteneste”, Pitești, 1999; „Ghid de conversație arab-român”, în colaborare, Editura Universității din Pitești, 1999; „Hidronimia bazinului Argeș” (teza de doctorat), Pitești, 2000; „Satele județului Argeș. Studiu etimologic și istoric”, în colaborare, Editura Universității din Pitești, 2000; „Dicționar de paronime”, Pitești, 2001; „Structura vocabularului limbii române: în trecut și în prezent”, Editura Universității din Pitești, 2004; „Adverbele și locuțiunile adverbiale”, Editura Tiparg, Pitești, 2010; „Conjuncțiile și locuțiunile conjuncționale”, Editura Tiparg, Pitești, 2010; „Structura vocabularului limbii române în trecut și în prezent”, Editura Tiparg, Pitești, 2010; „Regionalisme și elemente populare din sudul județului Argeș”, Editura Tiparg, Pitești, 2011; „Exerciții de vocabular pentru ciclul primar”, Editura Tiparg, Pitești, 2012 ș.a.

Nicolae ROTARU

(n. 28 martie 1950, Glâmbocata, Leordeni, județul Argeș)

Prozator, eseist, publicist, epigramist. Membru, Uniunea Scriitorilor din Români (1990); membru, Comitetul director, Uniunea Ziariștilor Profesioniști (1991); membru fondator, Asociația Națională a Detectivilor din România. Colonel în rezervă. Profesor

universitar doctor, Universitatea Hyperion din București, Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”.

Redactor-șef, „Buletinul Jandarmeriei Române”, periodicele „Semne de carte” și „Start”, revista de cultură „Civica”, editate de Ministerul Administrației și Internelor. Conferențiar (2003), Școala de Aplicație pentru Ofițeri a Jandarmeriei „Mihai Viteazul” din Capitală și Școala de subofițeri de jandarmi „Grigore Alexandru Ghica” din Drăgășani. Șeful structurii de comunicare și cultură, Jandarmeria Română. Director, revista *Securitatea privată*, redactor, periodicul *Lumea detectivilor*, senior editor, hebdomadarul *Săptămâna românească*, mensualul *Dor de Dor*.

Debut editorial: „Semne de armă”, culegere de proze editată de M.I., 1986. Lucrări reprezentative: „Statui de humă”, poezie (vol. „9 poeți”), București, Editura Cartea Românească, 1984; „Moarte de probă”, Editura AMB, București, 1993; „Noaptea de apoi”, Editura Paco, 1999; „Cufăr de soldat”, povestiri, București, Editura M.I., București, 2000; „Tandem liric”, poezie, Editura Artprint, București, 2000; „Cartușiera mov”, publicistică, Editura Timopolis, Timișoara, 2000; „În armura legii”, povestiri, Editura M.I., București, 2001; „Dincolo de Styx”, proză scurtă, Editura RAO, București, 2001; „Pașii fără urmă”, poezie, Editura Diagonal, Bacău, 2001; „Cartușiera roz”, publicistică, Editura M.I., București, 2002; „Dincolo de ieri”, povestiri, idem, 2002; „Picături de mir”, aforisme, Ed. Fd.Rev. Jandarmeriei, București, 2002; „Frate cu dracul”, roman polițist, Editura Phobos, București, 2002; „Bis in idem”, poezie, Editura Anastasia-Ina, Buzău, 2002; „Cartușiera gri”, publicistică, Editura RAO, București, 2003; „Eroism de veghe”, proză/poezie, Editura MAI, București, 2004; „Cartea picilor”, poezii pentru copii, Editura Contrast, București, 2004; „Răspântia”, roman, Editura RAO, București, 2004 (Cartea întâi a *Trilogiei de lut*); „Mirabile dictu (101 nemuritori)”, portrete literare, Editura Detectiv, București, 2005; „Carcera de oase”, poezie, Editura RAO, București, 2005 (Tom 1, *Trilogia de foc*); „Istoria umbrei”, poezie, idem, 2005 (Tom 2, *Trilogia de foc*); „Fântâna de leac”, poezie, idem, 2005 (Tom 3, *Trilogia de foc*); „Omul din

coșmar”, roman, Editura MAI, București, 2007; „Al șaselea simț”, povestiri, Editura MIRA, București, 2008; „Călimara cu tuș”, publicistică, Editura ANI, București, 2009; „Cine, ce, când, cum”, autointerviuri, Editura ANI, București, 2010; „Communication”, eseistică, idem, 2010; „Conduc, ergo sum”, eseistică, idem, 2010; „Fosforescențe (Careu de valeți)”, Editura Detectiv, București, 2012; „Plata Domnului (Valiza cu poeme)”, idem, 2012; „Încă octombrie”, Editura Detectiv Literar, București, 2013; „Uzina de otravă”, Editura Tritonic, 2014; „Hola, Catalunya!”, Editura Detectiv, București, 2014; „Casa păcatelor”, Editura ANI, București, 2014; „Ofranda inimii”, idem, 2014; „Cine, ce, cui, unde”, idem, 2014 ș.a.

Premii: 2005, „Virtutea Militară în rang de Cavaler”, „Ordinul Ziariștilor cl. I Aur”, Diploma de Onoare a U.S.R.; 2006, Marele Premiu pentru poezie al revistei *Dor de dor*, Premiul Editurii M.A.I. la Salonul de carte juridică, civică, polițistă și administrativă ș.a.

Hadrian SOARE

(n. 28 martie 1970, Câmpulung, județul Argeș)

Profesor de limba și literatura română, Colegiul Național Liceal „Zinca Golescu”, Pitești; doctor în filologie, prozator, eseist, critic, istoric literar; membru și profesor evaluator, comisii județene-concursuri școlare.

Publică studii de istorie și de critică literară în reviste de specialitate; publică, în revista „Argeș”, șapte articole, fragmente din „O istorie atemporală a literaturii române” (octombrie 2003-mai 2004). Numeroase comunicări la simpozioane internaționale, naționale, interjudețene și județene.

Debut editorial: „Triumful lui Ares”, roman SF, Editura Paralela 45, Pitești, 2000. Cărți de istorie, critică și analiză literară cu orientare didactică, în colaborare cu Gheorghe Soare, Editura Carminis, Pitești: „Literatura română pentru examenul de bacalaureat și pentru admitere în învățământul superior”, edițiile I-II, 2001; „Limba și literatura română. Îndrumător pentru manualele alternative de clasa a IX-a”, 2002; „Limba și literatura română. Îndrumător pentru manualele alternative de clasa

Nu a mai avut „dreptul la timp“...

...Dar a îmbogățit zestrea literară cu numeroase și remarcabile volume de poezie, cu eseuri, aforisme și studii de estetică literară. Născut la 31 martie 1933, steaua vieții lui Nichita Stănescu s-a stins în noaptea de 12 spre 13 decembrie 1983, continuându-și strălucirea în inimile celor care l-au prețuit și-l prețuiesc ca pe un frate, ca pe un prieten. Fiindcă poetul avea vocația prieteniei. Întrebat odată de către un scriitor ce calități trebuie să îndeplinească cineva pentru a-i deveni prieten, el a răspuns: „Mă gândesc acum ce calități trebuie să am eu ca să devin prietenul altora!”.

„Dintre români, Nichita Stănescu este probabil poetul cu cel mai mare număr de prieteni. Ar trebui să adaug: dar și cu cei mai mulți dușmani. Mulți, înveninați și perseverenți, nu-i iartă geniul poetic și, pentru a-l doborî, îi caudă noduri în papură în comportamentul lui liber și în morală sa de boem... Oricum, Nichita Stănescu stă în calea veleitarilor daco-romani și le provoacă grele insomnii”, mărturiseste colegul de la Facultatea de Filologie din cadrul Universității București, coleg și la Liceul „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești, criticul și istoricul literar, acad. Eugen Simion, prefăcătorul volumului „Amintiri cu Nichita Stănescu” (1999), scris de către un alt coleg de studenție: Nicolae Mohorea-Corni.

Din promoția lui Nichita (1952-1957) au mai făcut parte: Stănescu Magdalena (prima soție a poetului), Căliman Călin, Ciobanu Nicolae, Șerb Ion, Fulgeanu Constantin (căsătorit cu studenta Arsenie Aurelia), Ciurea Doina (venită cu Nicolae Labiș de la Școala de Literatură „Mihai Eminescu”, a doua soție a lui Nichita), Victor Stoleru, Valeriu Filimon, Albu

Florenta, Rebreanu Vasile (căsătorit cu colega Ispravnicu Adriana), Manea Adriana (căsătorită cu Simion Eugen), Ciobanu Nicolae, Ilișiu Ion, Vișan Ovidiu, Ciompec Gheorghe (căsătorit cu colega Curelaru Georgeta) ș.a. Câți, oare, ar mai răspunde „prezent” la o eventuală întâlnire, cum a fost cea din 1977, la întâlnirea promoției după 20 de ani? O fotografie de atunci îl înfățișează pe Nichita alături de profesorul Iorgu Iordan. Câți dascăli ai acelei epoci mai există? Cu evlavie și recunoștință îi amintim pe: Iorgu Iordan, Al. Rosetti, Tudor Vianu, Jacques Byck, Al. Graur, Zoe Dumitrescu-Buşulenga, Lucia Djamo-Diaconita, Paul Cornea, Paul Georgescu, Dumitru Păcurariu, Dumitru Micu, Matilda Caragiu-Mariojeanu.

Poetul și-a exprimat totdeauna gratitudinea pentru Paul Georgescu și Dumitru Micu. Ei i-au publicat, în anul 1957, primele poezii: „Au fost oameni mulți...”, „La lemne”, „Pământ”, „Despărțirea de dimineață”, „Joc de doi” și „Joc de unu”, în revista „Tribuna”, iar în „Gazeta literară” poeziile: „1907”, „Cântec de leagăn”, „Femeia aceea”, „Deceniul republican-1947-1957”. După debutul editorial cu „Sensul iubirii” (1960) au urmat: „O viziune a sentimentelor” (1964), „Dreptul la timp” (1965), „11 elegii” (1966), „Roșu vertical” (1967), „Alfa” (1967), „Oul și sfera” (1967), „Laus Otolemaei” (1968), „Un pământ numit România” (1969), „Necuvintele” (1969), „În dulcele stil clasic” (1970), „Belgradul în cinci prieteni” (1972), „Măreția frigului. Romanul unui sentiment” (1972), „Cartea de recitare, eseuri” (1972), „Clar de inimă. Versuri de dragoste” (1973), „Opere imperfecte” (1974), „Starea poeziei”

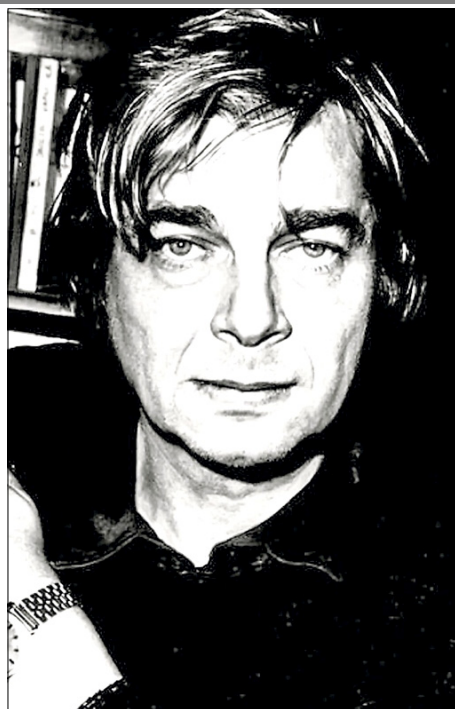
(1975), „Epica Magna” (1978), „Carte de citire, carte de iubire” (1980, în colaborare cu Gh. Tomozei), „Noduri și semne” (1982), „Respirări” (1982, eseuri), „Strigarea numelui” (1983, ediție bilingvă româno-sârbă). Ediții postume: „Albumul memorial Nichita Stănescu”, editat de „Viața Românească” (1984), „Amintiri în prezent” (1985, selecția textelor de Gh. Tomozei), „Antimetafizica. Nichita Stănescu însoțit de Aurelian Titu Dumitrescu (1985), „Ordinea cuvintelor” (vol I și II, 1985), „Argotice. Cântec la drumul mare” (1992), „Amintiri cu Nichita Stănescu” (1999, autor Nicolae Mohorea-Corni).

Premii literare: Premiul Uniunii Scriitorilor (1975), Premiul „Gottfried von Herder” (1977), Premiul „Mihai Eminescu” al Academiei Române, „Cununa de aur” a Festivalului Internațional de la Struga (Iugoslavia). Este membru post-mortem al Academiei Române.

Conceptiile poetului despre limba literară sunt originale și de netăgăduit.

„Nu spun că alte limbi, alte vorbiri nu ar fi minunate și frumoase. Dar atât de proprie, atât de familiară, atât de intimă este limba în care m-am născut, încât nu o pot considera altfel decât iarbă”.

În amintirile sale, prof. Nicole Mohorea-Corni dezvăluie o întâmplare edificatoare pentru destinul literar al colegului său de grupă: „La un examen de istoria limbii române literare, cu acad. Al. Rosetti, în loc să trateze subiectul «Contribuția lui Dimitrie

Cantemir la dezvoltarea limbii române literare», Nichita Stănescu și-a luat permisiunea să vorbească în lucrarea sa despre «Inorogul în literatura și pictura universală». Asistentă profesorului a vrut să-l cheme la subiect, însă profesorul i-a replicat: «Lasă-l să vorbească! Tânărul acesta e genial!»

Pământul românesc a dat oameni de geniu în toate vremurile și-n toate domeniile - cultură, artă, știință - la nivel european și universal, dar nu totdeauna au fost apreciați și răsplățiți pe măsură. Va trebui să nu-i pierdem din conștiință, să le fim totdeauna recunoscători și să-i prețuim, apărându-i de urgia demolatorilor. Să nu lăsăm nici timpul să aștearnă uitarea peste amintirea și faptele lor!

Gheorghe MOHOR

Eveniment cultural

Întâlnire cu folos

Ieri, la TVR. Azi, la pensie. Ieri, cu știrile. Azi, cu cărțile. Ieri, prezentator. Astăzi, scriitor. Nicolae Melinescu, desigur. Știutor a multe, că-i umblat pe glob. Având, implicit, a istorisi chestii fel de fel. Chiar de nu va spune niciodată tot. Vorbește cursiv, fără pic de trac. Îl ajută, cert, niște ani din urmă. Când, seara, grația pe micul ecran. Iară faptu' că, de un timp încoace, scrie din belșug și e util idem. E clar în idei. În discurs, rezonabil. S-ar putea ca și-n text interes să trezească bogat. Sunt un pic circumspect deoarece nu îi citii romanu' până acu'. «Deșertul de fier» numit, de curând lansat ș-aci, în Pitești, la bibliotecă. O ficțiune geopolitică să-i zicem, iscată din experiența acumulată. Prin Africa sud-sahariană, cândva. Din cele văzute și auzite p-acolo. Apoi, gândite-n delung spre cuvenită-nțelegere. Și așezare în fila de carte, ca mărturie asupra mersului lumii la un moment dat. Într-un colț al ei adânc frământat...

Cine-i Melinescu? Oltean la origini, născut cu circa șapte decenii în urmă la București. În «epoca de aur», la teledrum. Actual, față în față, pe viu, cu poporul. Cel dornic totuși să afle și să-l descoasă. Să-și lămurească ipoteze și controverse. Cu care omul e-n temă, firesc. Și le explică îndată, pe înțeles. Meritând să-l ascuți și tomu-i să-i citești. Ca să ai motiv, la rându-ți, să cugeți și să tragi concluzii...

Adrian SIMEANU

Folclor sau kitsch?

Ca de fiecare dată, la *Întâlnirea de primăvară a membrilor Asociației Folcloriștilor „Constantin Rădulescu-Codin”*, cuvântul de bun venit a fost adresat de managerul instituției, dr. Sorin Mazilescu.

Adrian Sămărescu, președintele asociației, a făcut un bilanț al reușitelor și al proiectelor încă nerealizate, a fost prezentat programul de activitate pentru anul curent (prof. Constantin Cârstoiu, vicepreședinte), iar obiectivele și mijloacele de atingerea a lor au făcut obiectul unui dialog la care au participat aproape toți cei prezenți.

Este de remarcat că, începând cu acest an, CJCPC va realiza un „Buletin cultural” cu apariție trimestrială, cu rolul de a trezi interesul celor de la sate pentru memoria comunității căreia îi aparțin. De asemenea, scriitoarea Magda Grigore a lansat ideea unui vast proiect vizând conservarea fotografiei etnografice, având în vedere crearea unei baze de date fizice și electronice, cu valorificare editorială. Intenția sa a fost receptată cu entuziasm, pentru că foarte multe fotografii valoroase din punct de vedere etnografic și documentar sunt păstrate în albume de familie, existând însă riscul deteriorării unor prețioase mărturii ale istoriei culturale a satelor argeșene.

Cu toate că amenințarea kitsch-izării planează tot mai mult asupra culturii tradiționale, lucru de care toți sunt conștienți (și măhniiți), întâlnirea s-a încheiat într-o notă optimistă, cu speranța se vor găsi și în viitor cei care se vor lupta să păstreze filonul de autenticitate și să dovedească discernământ în acest sens.

Alexandru MĂRCHIDAN
Foto: Sorin Dănuț RADU

A doua atenționare

„Nu lăsați să moară Patrimoniul Everac!”

Se pare că, așa cum se procedează acum cu lucrarea lui Brâncuși „Cumintenia Pământului”, așa se va întâmpla și cu operele din Patrimoniul comunei Dâmbovicioara, satul Podul Dâmboviței, județul Argeș, punct de atracție prin sculpturile din parcul cu statui - cele opt opere monumentale realizate în piatră de către artiști profesioniști, prieteni ai maestrului Paul Everac - sau lucrările din incinta gospodăriei sale, un veritabil muzeu al Teatrului Românesc, reprezentând sculpturi din lemn și piatră - unice în țară - semnate de Constantin Baraschi, Oscar Han, Ion Jalea, Pavel Mercea, Cristina Breazu, Manuela Adoc și alți maeștri, sau Rotonda Himerelor, Amfiteatrul, Teatrul Robinson, opere degradate

în mare măsură și care continuă să se deterioreze.

Patrimoniul care cuprinde 84 de statui și statuete și amenajările adiacente - „un bulgăre de aur național” - odată cu trecerea timpului se distrug sub ochii noștri, după moartea maestrului Everac.

Atenționarea distrugerii acestui tezaur s-a făcut și prin ziarul „Argeșul” în septembrie 2015, odată cu inventarierea lucrărilor, în imagini foto, de către autorul sesizării.

Sunt lucrări de valoare națională care trebuie protejate prin măsuri urgente la nivel de comună, județ sau țară.

Nu lăsați să se distrugă valorile naționale!

Constantin SAMOILĂ

a X-a”, 2002; „Limba și literatura română. Îndrumător pentru manualele alternative de clasa a XI-a”, 2002; „Limba și literatura română. Proză. Poezie. Dramaturgie. Subiecte rezolvate pentru examenul de bacalaureat”, 2004; „Limba și literatura română. Îndrumător pentru noile manuale alternative de clasa a IX-a”, 2005; „Limba și literatura română. Clasele V-VIII. Îndrumător pentru manualele alternative”, 2005; „Limba și literatura română. Îndrumător pentru noile manuale alternative de clasa a X-a”, 2006; „Limba și literatura română. Îndrumător pentru noua programă și noile manuale alternative de clasa a XI-a”, 2007; „Limba și literatura română. Îndrumător pentru noua programă și noile manuale alternative de clasa a XII-a”, 2008; „Limba și literatura română. Eseuri”, 2009; „Gramatica didactică a limbii române”, 2010; „Limba și literatura română. Clasa a IX-a”, „Limba și literatura română. Clasa a X-a”, „Limba și literatura română. Clasa a XI-a”, „Limba și literatura română. Clasa a XII-a”, 2011; „Limba și literatura română. Bac 2012”, 2012.

Renata ALEXE

(n. 30 martie 1949, Pitești, județul Argeș)

Profesor de limba și literatura română, Școala Nr. 11 „Mihai Eminescu”, Pitești; critic literar, formator olimpic; redactor-îndrumător, revista elevilor „Aripi”; coordonator, Cenaclul literar „Aripi”. Membră, Fundația Literară „Liviu Rebreanu”, Pitești.

Colaborări, eseuri, critică literară, articole didactice: revistele „Limba și literatură română”, „Ion Pillat”, „Argeș”, „Buletin de informare științifică și didactică”, Pitești; „Catedra”, „Aripi”, „Arcade”, Pitești, „Amurg sentimental”, „Săgetătorul”.

Lector, volumul „Pitești. Tradiție și contemporaneitate”, Pitești, 2008.

Ion DINCĂ

(n. 31 martie 1938, Bârla, județul Argeș)

Membru fondator, Cenaclul literar „Liviu Rebreanu”, Pitești; membru, Liga Scriitorilor din România. Prozator, umorist.

Debut: revista „Argeș” (1979). Publică proză scurtă în „Atelierul de creație literară” (1980), editat de Clubul Tehnic din Pitești, în culegerile colective „Țara din inimă” (1979), „Anii devenirii noastre” (1982), tipărite la Centrul Creației Populare - Argeș.

Volum reprezentative: „Ca la dentist”, proză scurtă, Editura Cultura, Pitești, 1995; „Răcnet de sub papuc”, proză umoristică, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 1998; „Un zâmbet în tranziție”, proză, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 2000; „Nepotul căpitanului”, proză, Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 2005; „Când se încurcă itele”, Editura Grinta, Cluj-Napoca, 2007.

Margareta ONOFREI

NOTĂ: Menționarea lucrărilor reprezentative în vederea constituirii prezentei rubrici se bazează pe importanța lor, în viziunea autoarei. Dacă există persoane care doresc să completeze fișele de autor publicate, rog respectuos să prezinte respectivele date redacției ziarului „Argeșul”!

Reuniunea de primăvară a corurilor din Argeș

Desfășurată în cele două centre, Curtea de Argeș (25 martie) și Topoloveni (27 martie), ediția a XIV-a a Reuniunii de Primăvară a Corurilor a adus o reînnoire a cântării corale argeșene atât din punct de vedere numeric, cât și din cel al calității repertoriului interpretativ-artistic. Am apreciat rolul important pe care l-au avut în dezvoltarea și perfecționarea activității corale argeșene (după o perioadă de criză a acesteia) unii muzicieni talentați și pasionați, precum prof. Mihai Iancu și mai tinerii dirijori prof. Cornelia Ionescu și prof. Cristian Sandu. Am apreciat, de asemenea, deosebitele preocupări ale managerului Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Argeș, dr. Sorin Mazilescu, pentru atragerea și stimularea acestor noi și devotați dirijori, în scopul renașterii unei cântări corale pe meleagurile acestui județ cu un trecut glorios și în acest domeniu cultural artistic.

S-au distins în evoluția lor interpretativă Corul Mixt al Centrului Cultural-Educativ din Mioveni (dirijor: prof. Mihai Iancu), Corul de copii „Carmen Argessi” al CJCPC Argeș (dirijor: prof. Cornelia

Ionescu), Corul Gimnazial al Liceului de Artă „Dinu Lipatti” (dirijor: prof. Cristian Sandu).

Prin prezentarea la un nivel artistic superior a unui repertoriu cu lucrări corale complexe și mai dificile pentru corurile de amatori, Corul Centrului Cultural Mioveni (director: Argentina Culcus) s-a impus ca și o formație profesionistă.

Reuniunea a fost încheiată printr-un concert excepțional al Corului „Preot Ion Ionescu” al Casei de Cultură din Topoloveni (dirijor: pr. Ion Isăroiu).

Concertele reuniunii de la Topoloveni au avut loc într-un cadru special, în noua Catedrală „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din această urbe.

Atmosfera superbă creată de sărbătoarea corală care a avut loc duminică, 27 martie, în acest al doilea centru, ne-a făcut să credem că orașul Topoloveni a devenit o nouă capitală a cântării corale argeșene. Un merit deosebit în această manifestare l-a avut și primarul orașului, Gheorghita Boțarcă, cel care acordă și muzicii corale o mare importanță, fiind nelipsit aici pe tot parcursul desfășurării reuniunii.

Din juriul reuniunii corale, la cea de a XIV-a ediție, au făcut parte: prof. Cornelia Ionescu, prof. Costin Alexandrescu și dr. Sorin Mazilescu.

Corurile participante la această ediție: **Centrul de Cultură și Arte „George Topîrceanu” - Curtea de Argeș**

* Corul Școlii Gimnaziale nr. 1 din Corbeni (dirijor: prof. Lidia Sima);

* Corul „Orfeu Junior” din Curtea de Argeș (dirijor: Robert Sima);

* Corul „Orfeu” al Centrului de Cultură și Arte „George Topîrceanu” din Curtea de Argeș (dirijor: Alexandru Ionescu);

Catedrala „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din Topoloveni

* Corul de copii „Carmen Argessi” al CJCPC Argeș (dirijor: Cornelia Ionescu, la pian: prof. Titi Radu);

* Corul gimnazial al Liceului de Artă „Dinu Lipatti” din Pitești (dirijor: Cristian Sandu);

* Corul mixt al Centrului Cultural Educativ din Mioveni (dirijor: Mihai Iancu);

* Corul „Micii creștini” al Clubului Copiilor din Topoloveni (dirijor: pr. Andrei Popescu);

* Corul „Preot Ion Ionescu” al Casei de Cultură „Preot Ion Ionescu” din Topoloveni (dirijor: pr. Ion Isăroiu).

Prof. Moise MITULESCU,
președintele juriului

Sâmbătă, la Priboieni

A plouat cu valori...

A plouat până vineri seara/noaptea și către dimineața următoarei zile, sâmbătă. Apoi, ca prin farmec, vremea s-a îndreptat, îmbunându-se peste locurile Priboienilor care înobilează apa cuminte acum a Cărcinului.

La primărie, în sala de consiliu, aveam să fim participant și martor și participant, la un fapt cultural de reținut: *comemorarea lui Constantin Rădulescu-Codin*, valoros intelectual muscelo-argeșean, de la „ducerea” căruia pe cărările timpului de neoprit au trecut nouă decenii.

Eram, așadar, prezent la Simpozionul omagial „Constantin Rădulescu-Codin”, 90 de ani de la „trezirea în veșnicie”.

Manifestare pentru a cărei memorabilă desfășurare merită atribute supreme Primăria și Consiliul Local, Școala Gimnazială, Centrul Județean Argeș pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, Asociația folcloriștilor argeșeni „Constantin Rădulescu-Codin”, fiindcă făceau posibilă o adevărată sărbătoare de suflet dedicată acestui învățător și revizor școlar, publicist, inițiator și conducător de reviste, conferențiar pentru săteni, sfătuitor de bine, patriot, luminător al celor mulți, pentru totdeauna cu ei.

L-au evocat cum se cuvine, pe merit, cu patos și recunoștință pentru personalitatea sa, primarul Sorin Lupu, dr. Sorin Mazilescu, managerul Centrului de creație-Argeș, prof. Constantin Cârstoiu, vicepreședinte al Asociației folcloriștilor argeșeni „Constantin

Rădulescu-Codin”, prof. Costin Alexandrescu, membru fondator al asociației numite, peste patru decenii conducătorul Centrului de Creație Populară Argeș, prof. Ion Florescu, directorul Școlii Gimnaziale din localitate, prof. Lucia Mandu, prof. Florentina Popescu (Școala Generală din Negrești), pr. Stelian Stan.

Luările de cuvânt au exprimat întreaga stimă, prețuirea supremă pentru cele auzite și văzute la fața locului, respectiv bucuria pentru nepieritoarea valoare a celui omagiat, mândria că o grupare folclorică unică în Argeș-Muscel îi duce mai departe numele, zestrea spirituală, virtuțile creatoare.

Evocarea personalității marcante a locurilor, dascăl de seamă, a meritelor și locului său în mișcarea culturală, pilda sa, emblema și model peren pentru cei care viețuiesc în perimetrul Muscel-Argeș și nu doar, întrețineau adevărata vibranta a fiecărui participant la întâlnire.

Urma o slujbă de pomenire în chiar sala de consiliu a Primăriei – autorii momentului fiind slujitorii altarului – îl adăugăm și pe celălalt preot al comunei, Ionuț Popescu.

A plouat cu prețuire și respect peste Priboieni. Totul emana bucuria deplină că aici a trăit, a creat mulți ani și își are locul de veșnică odihnă Constantin Rădulescu-Codin, plecat *dincolo* acum nouă decenii. Dumnezeu să-l odihnească!

Prof. Constantin CÂRSTOIU,
vicepreședinte al Asociației folcloriștilor argeșeni „Constantin Rădulescu-Codin“

Cărți (noi) semnate de Vintilă Mihăilescu

Absolvent al Facultății de Psihologie în 1974, preocupat de studii de sociologie și antropologie publică (după modelul sociologiei publice de la sfârșitul anilor '80 din SUA), Vintilă Mihăilescu a lansat două cărți (și) în orașul nostru, joi, 24 martie, la Biblioteca Județeană. Este vorba despre *Ascultându-l pe Ivan*, în viziunea autorului un adevărat model antropologic, și *Antropologia părleazului*, o culegere de texte, revizuite și îmbogățite, parțial, cu experiența și convingerile vremurilor actuale.

Primul volum este dedicat renumitului sportiv Ivan Patzaichin, actualmente retras din lumea sportului, interesat de antreprenoriul social - care dorește și încearcă în ultimii ani să transforme Delta Dunării într-o oază de ecoturism european. Nu este vorba însă despre o retrospectivă a performanțelor sportive, nici nu este un studiu de sociologie a succesului, este doar un captivant portret, o (foto)grafie umană din/in care autorul focalizează *românismul profund*, autentic și discret, al sportivului, exemplul lui de voință și modestia care îl caracterizează. Idee inspirată, abordată cu seriozitate, menită să lase mărturie scrisă despre un model de viață, despre un *modus vivendi* individual, dar și social, asupra căruia reflecția opiniei publice ar putea fi benefică în oricare împrejurare și orice timp al lecturii. *Antropologia părleazului* deconspiră preocupările (mai) vechi ale autorului de cunoaștere și de radiografiere a societății în

care trăim. Așadar, vorbim despre o antologie de autor care transportă un discurs problematizat și polemic asupra valorilor, mentalităților și obiceiurilor, antropologiei tradiționale și antropologiei viitorului. Autorul a mărturisit că în carte există inserat un mesaj public, un *optimism critic* necesar teoriei generale pe care o dezvoltă.

Autor de succes și profesor cu carismă (gratie, se spune, metodelor sale neconvenționale), susținător al muncii în echipă și interlocutor degajat, Vintilă Mihăilescu a fost întâmpinat cu nerăbdare și cu multe așteptări la Pitești. Paradoxal însă, în ciuda valențelor indiscutabile ale omului și ale evenimentului, autorul nu și-a convins întreg auditoriul la capitolul discursului (public) viu. El a primit aparent cu interes întrebările din sală și cu o oarecare jovialitate studentească, evitând în schimb aproape toate răspunsurile și contrariind printr-o anume impasibilitate și/sau ambiguitate. Singura implicare într-un răspuns concret s-a limitat la câteva rețete gastronomice. Motivul pentru care a refuzat totuși să și asume câteva idei/răspunsuri și să le transmită în direct, răstălmăcirea întrebărilor (pe unele dintre ele a preferat să le reformuleze, lăsându-le însă tot fără răspuns), dezvoltarea întrebărilor în (alte) arborescențe interogative sau amenajarea lor sub decorul unui dezinvolt simț al umorului au dezamăgit o parte (probabil) din public.

În esență, un eveniment contradictoriu - pentru o personalitate cu competențe în *etnopsihologie, identitate, etnicitate și studiul comunităților!* Poate să fi fost de vină publicul (prea) restrâns, prezent la eveniment, sau poate vremea ploioasă de afară sau vremurile... de ce nu?

Magda GRIGORE

Urbanism

Expo Parc - loc al durerilor înăbușite?

Cu discreția și eleganța sa „a l'anglaise” vestitul Expo Parc a rămas cel mai cochet loc de promenadă piteștean, atât prin dimensiuni, cât și prin bunul gust cu care a fost reamenajat cu puțin timp în urmă. Chiar dacă și-a păstrat aspectul pe care trebuie să-l aibă un parc vizavi de ambianță, bună dispoziție sau starea de recreere, asistăm de câțiva ani la vătămarea personalității acestui ansamblu de către construcțiile ridicate în vecinătatea sa: un spital și o biserică. O întâlnire fără conjur cu fețe

posomorâte care merg într-o clinică ori cu aerul funebru al unui lăcaș de cult. Adevărate „memento mori” pentru sufletul trecătorilor și în contrast cu starea de spirit a celor care vor să se relaxeze sau să se joace într-o grădină publică. Zăbovind pe o bancă, poți fi acompaniat de dangătul clopotelor sau de țipătul sirenelor ambulantelor.

Menirea unui parc e să te facă să uiți întrucâtva de grijile acestei lumi, să evadezi din ea într-o natură care să-ți trezească la tot pasul amintiri edenice. Starea de fericire e intim legată de

ideea de grădină, de verde, de viu. Dacă mai adăugăm la acest tablou neguros zgomotoasa stație de călători de la intrare, precum și noua clădire ce se ridică acum între respectabilele vile ce îl mărginesc (un fel de „P plus...câteva etaje”), avem imaginea completă a felului cum condiția de loc de plimbare este subminată *din exterior*. Toate aceste construcții recente apar ochiului mai curând drept niște „turnuri de pază” care îngrădesc și molipsesc viața interioară cu imaginea pe care o poartă în ele: parcul

se armoniza plăcut doar cu vecinătatea blocurilor și a vilelor pe care o avea în fostul regim. În actuala stare de fapt însăși destinația sa devine neclară.

Cândva, acest peisaj citadin era unul al bucuriei, al sărbătorii. Unde este populara Zi a Recoltei de odinioară, celebrată la Expo Parc într-o atmosferă veselă și primitoare? Cum se mai trezește, altminteri, romantismul în sufletele plimbăreților care ajung lângă lacul cu nuferi când așezămintele din jur îi îmbie cu gânduri despre moarte, boală, singurătate, reculegere sau resemnare?

Acest decor cu accente bacoviene riscă să se transforme în loc al durerilor înăbușite, în care nu te mai poți bucura plener de farmecul plimbării. Am putea aprecia spațiile verzi din marile orașe după natura amplasamentelor cu care se învecinează. În cazul acestui domeniu piteștean impresia devine una din ce în ce mai difuză: locul plăcut, găzduit de atmosfera senină a Ceahraului de altădată, se preface într-o întindere asaltată *indiscret* de crudul interes imobiliar.

Florin CHIVOCI